

VĚZE ASPERFELLU

JAMIE THOMAS

VĚŽE ASPERFELLU

PŘELOŽILA
MONIKA PAVLISOVÁ

JAMIE THOMAS

MYSTERY PRESS

2021

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Jamie Thomas, 2020

Translation © Monika Pavlisová, 2021

Cover © Katka Glasslová, 2021

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2021

ISBN 978-80-7588-306-3 (pdf)

*Pro každou ženu, která teprve
musí objevit moc vlastního hlasu.*

Z té noci, kdy byl zavražděn král, si pamatuju jen velmi málo.

Bylo mi tenkrát teprve osm a život za špičkou mého nosu mě absolutně nezajímal, ale na některé věci se prostě nezapomíná.

Z hlubokého, spokojeného spánku dítěte, které celý den šplhalo po trámech v západní věži, aby se schovalo před otravným učitelem, mě vytrhla starší sestra Livia. Moje nespokojené zamručení udusila dlaní a já v tiché ložnici zírala na její doširoka otevřené oči a rozčuchané vlasy, načež si přiložila prst na rty a teprve potom pomalu ruku z mé pusy stáhla. Pro Livii byla etiketa absolutně vším. To, že mě vzbudila takovýmto způsobem, muselo mít velmi naléhavý důvod.

„Dole jsou muži,“ zašeptala Livia bez dechu, zatímco já se snažila vymotat z přikrývky, která mi svazovala nohy. „Muži z Citadely.“

„Kolik je hodin?“ Temnota za oknem mi nic bližšího neprozradila. Mohla jsem usnout před hodinou, ale stejně tak mohlo být už k ránu. Pozdně podzimní noc si svá tajemství pečlivě střežila.

„Je chvilku po půlnoci.“

Zasténala jsem a otočila se k ní zády. Schoulila jsem se zpátky na polštář a rukou si přitáhla přikrývku. „Jdi pryč.“

Livia mi zatřásla ramenem a prsty mě sevřela tak pevně, až jsem vyjekla. „Vstávej, Briony,“ zasyčela mi do ucha. „Myslím, že něco je špatně.“

„Muži z Citadely sem chodí v jednom kuse.“ Polštář tlumil můj hlas a já jsem trhla ramenem, abych ji setřásla. Ale ona zaťala prsty ještě víc.

„Matka a strýc Geordan jsou dole s lordem Falstonem,“ řekla Livia. „A jsou tam i strážé.“

To mě probralo. „Strážé?“

„Ano.“ Livia ze mě stáhla deku, až jsem náhlým přívalem chladného vzduchu zalapala po dechu. Oheň, který v krbu obvykle hořel, se proměnil ve zčernalé uhlíky, jež v sobě měly už jen pramálo života.

„Pojď,“ zašeptala jsem, jak mě najednou přemohla zvědavost. „Můžeme poslouchat nahoře na schodech.“

Šly jsme spolu temnou chodbou a potichu našlapovaly bosýma nohama po honosných, ručně vyřezávaných dřevěných podlahách, dokud jsme nedorazily k podestě otvírající se nad velkou vstupní halou našeho domu v Iluvienu, zvaném též Zářící město. Přikrčily jsme se vedle sebe, Livia a já, v dlouhých bílých nočních košilích, a přitiskly jsme tváře co nejbliž ke zdobenému zábradlí.

V hale stálo šest lidí. Okamžitě jsem poznala velkou, silnou postavu strýce Geordana a vedle něho matku. Měla na sobě stále hnědočervené šaty, stejně jako u večere, takže vůbec nešla spát. Vysoký muž s bledou tváří a vlasy barvy kovu byl lord Falstone. Neměla jsem ho ráda. Byl tak přísný, jak vypadal, a pokud šlo o děti, byl tradicionalista. Jen okrajově toleroval mou sestru Livii, protože jí bylo už dvanáct a naučila se jemné spletitosti interakce s dospělými. Což znamenalo, že dokázala sedět s kamennou tváří, s něžnými bílými rukama složenými v klíně a neříkat vůbec nic. Pokud šlo o mě, absolutně jsem ho nezajímala. Jak říkával láskyplně můj otec, já byla jako vichřice.

Na každé straně dveří vedoucích na nádvoří stál zcela bez hnutí jeden z palácových strážců v zářivé černo-stříbrné livreji.

Šestou postavu jsem nepoznávala. Byl to úplně nenápadný muž. Nebyl ani vysoký, ani malý, ani silný, ani hubený a měl nezajímavý obličej. Takový ten typ, který vám v hlavě ničím neutkví, pokud ho nevidáte denně. Zdálo se mi, že je asi ve středním věku, mladší než můj otec, ale ne o moc. Držel se od ostatních dál, ale pečlivě je sledoval.

„Kdo je s ním teď?“ Matčín hlas, obvykle melodický a sytý, zněl tlumeně a naléhavě.

Lord Falstone odpověděl ještě tišeji než ona a já z jeho seznamu jmen zaslechla jen dvě: Aeneas a Magnus. Ten první byl jeden z králových mágů. Ten druhý byl můj otec.

„A zrádce?“ dožadoval se strýc.

„Je zavřený ve věži,“ zněla odpověď lorda Falstonea. „Je s ním strážce a čtyři mágové.“

„Řekl něco?“

„Vůbec nic.“

Strýc si znechuceně odfrkl a ten zvuk se nesl otevřeným prostorem. Matka mu položila ruku na rameno. „Děvčata spí.“

Strýc ji ignoroval. „Řekni Magnusovi, ať pošle do věže další jednotku. Ten všivák zavraždil vlastního otce.“

Hlasitě jsem zalapala po dechu.

Ten nezajímavý muž, který až dosud stál zcela nehnutě a potichu, obrátil pohled ke sloupu, za kterým jsme se krčily, a Livia mě popadla za ruku. Určitě nás viděl, za tím sloupem jsme na úkryt neměly dost místa. Ale jestliže nás viděl, nic neřekl.

„Půjdeme zpátky do postele,“ zašeptala Livia a pořád mě držela za ruku. „Tohle bychom asi neměly poslouchat.“

Setřásla jsem ji. „Tak se do té postele klidně vrať.“

Můj otec byl králův velký přítel a rádce, často pobýval u dvora, ale o tom, co tam dělá, se nám s Livií nikdy ani slůvkem nezmínil. I kdyby nám lord Falstone té noci přinesl všední zprávy, stejně

bych je chtěla slyšet i za cenu rizika, že když mě chytí, tak mi nařežou. Jenže můj strýc právě prohlásil, že je král Gavreth mrtvý a že zemřel rukou vlastního syna. V celém Tiralaeu by se teď ne-našla moc, která by mě přinutila vrátit se do ložnice. Musím to slyšet, ať mě to bude stát cokoli.

„Zvony se ještě nerozezněly,“ říkala teď dole matka. „Takže se ta zpráva z paláce dosud nerozšířila. Jak dlouho to mohou pozdržet?“

Lord Falstone se zamračil. „Bojím se, že moc dlouho ne. Když jsem odcházel, celý královský dvůr už byl na nohou.“

„Bude se konat soud?“

„Bylo by naprosto bezprecedentní, kdyby se nekonal.“

Strýc naznačil rukou nevybíravé gesto. „K ničemu,“ odplivl si. „Našli ho vedle těla, Sabine. Krále zabila magie a všichni víme, že jeho mizerný syn je mistr.“

Livia se na mě podívala vytřeštěnýma očima a v tlumeném světle chodby jsem uviděla, jak hrozně je bledá. Nejspíš stejně jako já. Ublížit jiné lidské bytosti magickými prostředky bylo rouhačství.

„Ale taky je mu teprve šestnáct – není ještě ani dospělý,“ připomněla mu matka.

„Je dospělý tak akorát, aby svoji magii dokázal použít k vraždě,“ odpověděl strýc kysele.

„Velmi mě to znepokojuje,“ ozval se lord Falstone. „Princ Elyan je arogantní, a navíc má dost nabroušený jazyk. Ale zabít vlastního otce? Nic by tím nezískal. Trůn mu náležel už od narození.“

„Král bezpochyby na jeho vkus nestárl dost rychle.“ Strýcův tón nenechával žádný prostor pro pochybnosti, které byly slyšet v matčině hlase, nebo v hlase lorda Falstonea. „Za tohle ho pošlou Branou, i když já bych ho radši viděl viset.“

Nato se pohnul ten neznámý muž, přistoupil k strýci Geordanovi a pevně mu položil ruku na rameno. „Obávám se, že vaše

konverzace už není soukromá,“ řekl a zvedl oči nahoru, kde jsme se krčily my.

Livia ucukla dozadu do stínu a oprávněně se bála, že naše tajné naslouchání matku rozzlobí a zklame. Já se nebála. Drobnýma rukama jsem se pevně chytla zábradlí a pohledům zdola čelila s drzým sebevědomím dítěte.

V dálce se rozezněly zvony.

Byla ještě tma, když mě vzbudilo váhavé zavržení dveřních pantů. Na postel dopadl tenký proužek světla a já se posadila, odhodlaná říct sestře, ať mě laskavě nechá na pokoji. Potom jsem uviděla, že ruka, která drží lucernu vysoko nad zemí, nepatří Livii, ale mému otci.

Nic jsem neříkala, když jeho vysoká, rozložitá postava kráčela ložnicí a položila lucernu na noční stolek – ani ne před pár hodinami Livia udělala totéž! – nebo když se posadila na dřevěný rám postele, která v protestu zaskřípěla. Ve světle lucerny jsem si prohlížela pyšné, hezké rysy jeho obličeje, kaštanově hnědé kudrny protkané šedými nitkami, které mu padaly do čela. Zdělala jsem po něm barvu vlasů, ale to bylo tak všechno. Hnědé oči byly matčiny, a ještě k tomu příliš velké na můj obličej. Byla jsem celá jako ona, drobná a maličká. Livia už ve třinácti letech matku skoro přerostla a byla hezká po otci.

Taky jí začalo pravidelné krvácení a šaty se jí v těch správných místech začaly vyplňovat, zatímco ty moje na mně visely jako pytel.

„Je král opravdu mrtvý?“ zašeptala jsem do tmy mezi námi.

Otec těžce vzdychl a naklonil se ke mně. „Obávám se, že ano.“

„Strýc Geordan říkal, že ho zabil princ.“

Na otcových rtech pod plnovousem se na zlomek vteřiny objevil náznak úsměvu. „To ti řekl?“

„Ne.“ Polkla jsem. „S Livii jsme poslouchaly.“ Nedokázala jsem odhadnout, jestli se zlobí, nebo ne, tak jsem dodala: „Omlouvám se.“

„Stejně by se to k tobě doneslo.“ Měl tak smutný hlas, že jsem se impulzivně natáhla a chytila jeho obrovskou ruku do své malé.

„Je to pravda?“

Hrozně dlouho neodpovídal, až jsem si říkala, jestli na mě nezapomněl. „Ano.“

Když o tom mluvila matka se strýcem, zdálo se to příliš šokující, než aby to byla pravda. Spíš jako historka pocházející z příliš bujně fantazie palácových kuchařek, překroucená událost, ze které se nakonec vyklube něco úplně banálního. Jenže když to teď otec potvrdil, bylo to najednou až příliš skutečné.

„Ale proč,“ divila jsem se. „Proč by zabíjel vlastního otce?“

V bledém světle lucerny se otcovy oči střetly s mýma. „K vraždě vede mnoho pohnutek, ale žádné z nich nejsou pochopitelné pro dítě.“ Znovu hluboce vzdychl a podíval se dolů na naše spojené ruce. „Ať už měl jakýkoli důvod, král je mrtev a princ...“

Strýc říkal, že princ za to půjde Branou. Všechny děti v Tiralaeonu věděly, co je Brána, a taky věděly, co je za ní: prastará pevnost Asperfell, vězení zbudované pro mágy a čarodějky.

Říkalo se, že magii dala lidem bohyně Thala, a vzít život, ve kterém ten dar přebýval, byl nejhorší zločin. Rouhání. Problém byl v tom, že v celém Tiralaeonu nebylo žádné vězení, kam by bylo možné mágy zavřít. Jejich moc byla obrovská. Mnozí blázni to zkoušeli a pohořeli. Takže se to vyřešilo jinak: byla uzavřena dohoda mezi smrtí a svobodou. Tenhle velký kompromis představovala Brána a svému účelu sloužila už pět set let. Žádná živá bytost, která překročila její práh, se ještě nikdy nevrátila.

„Projde za to Branou, otče?“ zeptala jsem se do ticha, jež se mezi námi rozpínalo. „Do Asperfellu?“

„Bezpochyby.“ Zvedl hlavu a podíval se na mě. „Briony, musím tě o něco požádat. O něco velmi důležitého.“

Narovnala jsem se, abych mu ukázala, že ať po mně bude chtít cokoli, může se spolehnout, že to dokážu.

„Naši rodinu teď čekají velké změny.“ Z toho, jak to řekl, jsem vycítila, že ho ty změny nijak netěší. „A bojím se, že jsou před námi těžké časy.“

Přikývla jsem, ačkoli jsem vůbec netušila, co má na mysli. Privilegované dítě, jakým jsem byla, si těžké časy představovalo jako oběd bez pudinku nebo brzkou večeřku.

„Vždycky jsi měla velmi pevnou vůli.“ Otec mě prstem jemně pohladil pod bradou a já se na něho usmála. „A jistě, řekněme... sklony k obcházení pravidel.“

Věřím, že kdyby mě tu noc viděl skrčenou za zábradlím, neformuloval by to takhle delikátně. „Nechci dělat problémy,“ řekla jsem.

„Vím, že ne.“ Smutně se usmál. „Vždycky jsem to na tobě měl rád, ty moje malá vichřice. Ale tam, kam teď půjdeme, v životě, který máme před sebou, se budeš muset ze všech sil snažit chovat správně. Být dáma.“

Drobnou rukou jsem mu ve tmě stiskla prsty. „Slibuju, že se polepším, otče.“

„Dobře.“ Přikývl a pomohl mi zachumlat se zpátky pod deku. „Briony, musíš mi slíbit ještě něco.“

„Cokoli,“ řekla jsem. Začínala se mi klížit víčka.

„Buď odvážná. Bez ohledu na to, jak temný se bude zdát svět a jak moc temnoty bude klíčit i v tobě, nikdy nepřestávej hledat světlo, jakékoli, kdekoli, a pomáhej mu sílit.“

„Slibuju,“ zamumlala jsem.

„Pomáhej mu sílit,“ opakoval. Jak mě přemáhal sladký spánek, jeho hlas zněl z čím dál větší dálky. „Protože jediná tak můžeš temnotu porazit.“

Nakonec bylo rozhodnuto, že se s Livíí budeme moci zúčastnit výkonu princova trestu. Matka protestovala, protože podle ní jsme byly až příliš malé na to, abychom se staly svědky tak ponurého aktu, ale otec si prosadil svou. Neoblomně trval na tom, že se musíme začít učit spletitostem života u dvora, i když jsou takto příšerné.

Rozsudek byl vykonán jednoho mrazivého rána, pět dní po smrti krále.

Liviu i mě navlékli do nejlepších šatů a po důkladném vydrhnutí, na něž dohlížela Augusta, naše společná komorná, nám zůstaly růžové tváře. Taky nám hbitými prsty vpletla do vlasů čelenky, pod bradou pevně zapnula kožešinou podšité kabáty a poslala nás do větrné šedi za matkou a strýcem.

Byla jsem zvyklá vídat strýce oblečeného do dvorních šatů; často se nepřevlékal, když přišel z paláce na návštěvu do našeho městského domu. Ale pohled na matku zahalenou do mnoha vrstev hedvábí a ověšenou šperky, byl rozhodně vzácný. Jestli jsem si do té chvíle nepřipouštěla, jak vážné události budeme svědky, teď to na mě rozhodně dolehlo.

Do paláce jsme jeli v naprostém tichu. Nudila jsem se a byla jako na jehlách, tak jsem si klekla na sedátko a přitiskla obličej na sklo. Sledovala jsem okázalé kamenné rezidence bohatých a vlivných lidí z města, které postupně přecházely do řad upravených terasových domů a obchodů v tepajícím srdci města, a ještě dál do zchátralých přístřešků, které obývali ti nejchudší. Nakrčila jsem nos, když mě do něj bez výstrahy uhodil prudký zápach. Štiplavá směs pečeného masa, dýmajícího dřeva a výkalů, zvířecích i lidských. Nebylo to nic, o co bych stála.

Pro ty, kdo vzývali nového boha, byl dnešek svatým dnem a davy lidí se valily k zářivým chrámům ve snaze najít spásu.

S úctou zpívali své modlitby, ale nebylo to krásné. S posvátností se tu mísil všudypřítomný strach. Strach a láska nebyli dobří společníci.

Místa, kde byli uctíváni pradávni bohové, byla mnohem starší a uctívat je znamenalo uctívat měsíc a slunce, hvězdy, zemi, vodu. Uctívat je znamenalo uctívat magii, protože právě od starých bohů se magie k lidem původně dostala.

Otcem je Coleum, jenž vládne nebesům, a velkou matkou Sator, jejíž říší je svět. Mezi těmito říšemi stvořili své tři děti. Bellus miluje nesoulad a svár, žárlí na vše lidské a je malicherný. Proto nás mučí svými náladami, ačkoli jeho špinavosti jsme už dlouhá staletí nezaznamenali. Mor, kterému říkáme jednoduše Smrt, se o nic živého prakticky vůbec nezajímá.

Třetí z nich – Thala, zrozená z vody a hvězd – milovala ubohé bytosti stvořené jejími rodiči a skrze ni k prvním lidem jemně proudila láska, probouzela v nich světlo a přimíchala do jejich krve magii. Říkalo se, že její chrám u moře je vystavěný z bílého kamene protkaného stříbrem, které září, když nad mořem vychází slunce, a koupe se v jeho světle. Já ho nikdy neviděla. Do jeho svatých zdí mohli vstupovat jen mágové.

Král Gavreth po vzoru svého otce uctíval staré náboženství stejně jako to nové. Věřil, že mohou existovat vedle sebe, takže se jednotlivé rodiny modlily, jak samy chtěly. To bylo odlišné od zemí na sever i na východ od nás, kde náboženství lidu určovalo náboženství koruny. Tam vládla monoteistická nauka nového náboženství.

Iluviel, Zářící město, hlavní město Tiralaeu, bylo proslulé svým pokrokem a osvětleností, kulturou a učením a lidé v něm pozvolna přijali nového boha, stejně jako čas od času přijali novou módu. Mimo hlavní město ale i mezi těmi nejbohatšími rody stále vládli staří bohové, a tak byly ve většině zemských sídel pořád k vidění svatyně bohů Coleuma, Sator i Thaly.

Příměří mezi starými bohy a módním novým bohem však bylo vratké, protože ti staří vnímali nového jako prudérního a samolibého, zatímco ten nový bral staré jako podivné, divoké a barbarské.

Moji rodiče si manželský slib vyměnili před starými bohy v chrámu Sol Eternum, ale nepraktikovali víru jako jiné rodiny, obzvláště rodiny s mágy. Drželi jsme jen dva z nejvýznamnějších svátků, Serus v zimě a Solarium v létě, a oběti k soše Sator v naší zahradě se pokládaly jen příležitostně. Byly to pugéty z bylin a misky mléka pro kouzelné bytosti, její pázata a služebné.

Nedrželi dlouhé vigilie, neznali staré příběhy a písně, nevyráželi na poutě k pobřeží moře Lucet.

„Proč nás matka s otcem nikdy nevezmou do chrámu?“ ptala jsem se strýce Geordana v rachotu kol našeho kočáru na dláždění.

Usmál se. „Možná čekají, až vyrosteš, abys lépe chápala svoji volbu, když se rozhodneš uctívat staré bohy. Nebo toho nového, to je jedno.“

„Koho uctíváš ty?“

Strýc Geordan si odfrkl. „Nijak nemiluju žádného z nich, ale kdyby mě nutili, zkusil bych štěstí se starými bohy. Ten nový má na můj vkus až příliš mnoho pravidel.“

V dálce se do šedivé ranní mlhy jako prsty ukazující k nebesům zvedaly věže Citadely. Za nimi jsem viděla obrysy bašty Maer. Bašta byla prastará pevnost, původní sídlo královské rodiny, než král jako dar pro svou yalanéskou nevěstu vybudoval Citadelu a rozlehlý palác, protože byla zvyklá na život v luxusním paláci u moře, a když uviděla svůj nový domov, rozplakala se. Dnes byl Maer vězením, popravistěm a místem vyhnanství.

Chudí a zoufalí, jejichž zločiny byly dílem beznaděje a vášně, se do Maeru nedostávali. Buď byli odsouzeni k tvrdé práci na východě, nebo je posílali do Vraithu u pobřeží Cyru, kde brzy umírali a zapomnělo se na ně. Pokud spáchali obzvláště ohavný zločin

nebo měli mezi chátrou určitou reputaci, byli popraveni na hlavním náměstí v Iluvielu, ale od dob vlády krále Gavretha a před ním jeho otce vyšel tento postup z módy.

Kdepak. V celách Maeru přebývali jenom bohatí a vlivní, popřípadě byli za jejími zdi popravováni. Spolu s nimi tam byli zavření i mágové čekající na vyhoštění, až budou posláni Branou do Asperfellu.

Já jsem v Maeru ještě nikdy nebyla, a když jsme procházeli vstupní arkádou, hltala jsem očima impozantní kamenné pilíře zvedající se k obloze. Vnější dvůr bašty byl temné místo, o to temnější, že tu ponuře stál lord Falstone, kterého poslali, aby nás vyzvedl místo otce. Když jsme vystoupili z kočáru, neřekl ani slovo, ale před matkou se strojeně uklonil a nabídl jí rámě.

Totéž udělal strýc Geordan pro Livii a mě a já byla vděčná za jeho pevnou a hřejivou přítomnost, zatímco nás vedl klenutým podloubím mezi dvěma nehybnými palácovými strážci. Vešli jsme do dlouhé chodby lemované zdobnými svícny zakončenými skleněnými koulemi plnými magického ohně. Jejich efekt byl dechberoucí a já si nemohla pomoci a při pohledu na tu krásu jsem vykulila oči.

„Už tam budeme?“ zeptala se Livia strýce Geordana a její tichý hlas se k nám vracel ozvěnou.

Byla jsem tak okouzlená magií před sebou, že jsem neviděla jeho úsměv. Slyšela jsem ho ale v jeho hlase. „Už velmi brzy.“

„Budou koláče?“ zeptala jsem se, když se velmi hlasitě ozval můj protestující žaludek. „Kuchařův syn říkal, že na popravách mívají koláče a cider.“

Livia se zatvářila zděšeně, ale strýc se jen lhostejně pousmál. „Na popravách obyčejných lidí bývají v ulicích vozíky s jídlem a nápoji, Briony, ale tady ne. Ne v baště. Popravy tady jsou vážná věc.“ Už se neusmíval. „A dnes je to ještě vážnější.“

Takový vývoj událostí mě velmi zneklidnil. Schválně jsem u snídaně snědla jen půlku sladkého rohlíku, protože jsem očekávala hostinu, kterou mi falešně přislíbili.

Když jsme se z chodby vynořili do prudkého, chladného ranního světla vnitřní dvorany, zakryla jsem si oči. Můj první dojem z prostoru, kde byli popravení ti nejvýznamnější tiralaenští zločinci, popřípadě se odsud posílali Branou do exilu, byl takový, že je to tu mnohem menší, než jsem si představovala. Nemohla jsem si pomoci a zírala s otevřenou pusou na zdi Maeru zdvihající se až k nebi, místy přerušované nepravidelně vsazenými okny se špinavým zprohýbaným sklem, nebo trsy trávy vyrůstajícími světlavě z trhlin v kamenech. Začala jsem ta okna počítat, jen abych si udělala představu, kolik pater vlastně v baště je, ale přestala jsem, když jsem si uvědomila, že za nimi vidím zírající obličej. Podle rysů jsem rozeznávala muže i ženy, staré i mladé. Vznášely se za okenními tabulkami jako bílé skvrny se zapadlými očima a já se otřásla nad beznadějí, kterou jsem v těch pohledech spatřila.

Uprostřed dvorany stálo dřevěné lešení a po třech stranách kolem něho byly lavice umístěné do tří řad, každá z nich vyvýšená oproti předchozí. Ačkoli by se na ty lavice klidně vešla stovka diváků, napočítala jsem jen pár desítek mužů a žen, všichni členové královského dvora, schoulení do svých plášťů, aby se trochu zahřáli. Neviděla jsem mezi nimi žádné děti.

Na čtvrté straně lešení bylo pódium se dvěma trůny. Jeden byl větší, druhý menší. Po jejich stranách stáli palácoví strážci a mně došlo, že tam bude sedět nový král, aby sledoval věčné zatracení svého bratra. Strýc nás vedl k lavici za matkou, ale já ho zatahala za rukáv. „Nevidím Bránu. Kde je?“

„Až nastane čas, otevřou ji královi mágové. Snad nečekáš, že ji nechají otevřenou, když tu kolem pobíhají taková neposedná malá děvčata?“

Vyplázla jsem na něj jazyk. „My Branou projít nemůžeme. Nejsme kouzelníci.“

Určitě chtěl jen rozptýlit moje obavy. Byla jsem si tím jistá, ale upřímně, vůbec jsem netušila co čekat. Moje dětská mysl si neuměla představit bránu, která se objeví a jen tak zmizí, což tahle konkrétní Brána evidentně dělala, protože jsem prostě nic podobného bráně nikde neviděla.

„Podívej!“ zašeptala Livia. „Tamhle je otec!“

Měla pravdu, otec se objevil na nádvoří po boku dvou mužů, kteří mi byli povědomí, ale pojmenovat bych je nedokázala. Každý z nich měl na krku zlacený řetěz příslušející členům královny soukromé rady a za nimi kráčel mladík přibližně ve věku mé sestry. Poté následovali tři skutečně temní muži, mágové ve splývavých róbách, a nakonec velitel palácových strážců v černo-stříbrné livreji zdobené znakem královského rodu Acheronů: havranem a trnovou větví. Při pohledu na ně shromáždění zašumělo a já jsem pochopila, že ta strašná věc, kterou jsme sem všichni přišli sledovat, brzy začne.

Když mágové vystoupali na lešení, strýc Geordan mi pošeptal: „Ten mladý muž se světlými vlasy je králův bratranec, Macon Eleutheris. Byl nějakou dobu Gavrethovým chráněncem, ale předpokládám, že teď se vrátí do sídla své rodiny na jihu. Ti další dva muži po boku tvého otce jsou členy Gavrethovy soukromé rady.“

„Budou teď sloužit novému králi?“

„Bylo by od nich velice nemoudré, pokud by to neudělali.“

„Kde je královna?“ Natahovala jsem krk a doufala, že ji zahlédnu. Viděla jsem ji už dvakrát, během Solaria letos i loni, když můj otec konečně povolil a nechal mě účastnit se palácových slavností, byť jen na chvíli. Byla to nejkrásnější žena, jakou jsem kdy viděla – vysoká a elegantní, s dokonale oválnou tváří

a vlasy tmavými jako havraní křídla –, a měla ten nejroztomilejší smích, jako když cinkají zvonky. Nečekala jsem, že bych ten smích dnes uslyšela znovu.

„Bude doprovázet krále,“ řekl strýc Geordan.

Moc jsem si nevybavovala tváře Kerica, který se nyní stal králem Tiralaenu, ani jeho bratra, jenž bude nyní zatracen. Zahlédla jsem je letmo během zimních slavností, než nás s Livií otec poslal kočárem domů, protože nechtěl, abychom sledovaly královský dvůr upadající do „nepříliš příjemných aktivit, které typicky následují po propité a prohýřené noci“. Jeho slova.

Tenkrát se na mě mladší z Gavrethových synů usmál, když jsme přistoupili k trůnu, abychom královské rodině u příležitosti zimních svátků popřáli zdraví a vše nejlepší a předali náš dar: úchvatný ručně malovaný glóbus, který otec objednal od umělce z Minn, třpytící se zlatem v jemné filigránské práci. Určitě si myslel, že oděná do nejlepších šatů a s dokonale nakadeřenými vlasy vypadám úchvatně, jako miniaturní dvorní dáma. Víím, že král Gavreth si to určitě myslel. Z jeho dunivého smíchu a příjemného hlasu jsem se celá červenala.

Králova nejstaršího syna a dědice trůnu jsem si moc nepamatovala. Jen to, že byl vysoký, měl tmavé vlasy a ostré rysy ve tváři. Moc nemluvil a vůbec se neusmíval.

Když se otec a králův bratranec postavili na pódium, lidé shromáždění na lavicích se postavili, aby přivítali nového krále a jeho matku. Livia i já jsme byly příliš malé, proto nám strýc dovolil postavit se na lavici. Matka vedle Livie nesouhlasně semkla rty, ale neřekla nic.

„Ach,“ vydechla Livia. „Je moc hezký, že?“

Mladý král Tiralaenu celý v jemném černém sametu se stříbrným lemováním byl skutečně velmi hezký chlapec. Měl husté hnědé vlasy po svém zesnulém otci a oči, které vypadaly, že se

často třpytí smíchem. Bylo mu čtrnáct, už teď to byl mohutný hoch a bylo jasné, že ještě vyroste do krásy. Livia vedle mě na něj zírala jako očarovaná.

Jeho matka se ho držela za paži a plakala. Kdybych nevěděla, že je živá, z masa a kostí, asi bych uvěřila, že je to jen socha z nejmnějšího porcelánu. Obličej měla bílý jako smrt a celá byla zahalená do černých závojů, jež jí splývaly kolem obličeje.

Král se svou matkou došel až k prázdným trůnům a celý dvůr se jako jeden muž hluboce uklonil. Já jsem samozřejmě netušila, že mám něco takového udělat, takže mi Livia musela zatlačit hlavu dolů.

Když jsme se potom znovu narovnaly, štípala jsem ji do nohy.

Král Keric počkal, dokud se jeho matka neusadí na menší trůn, a teprve potom se posadil sám. Pak kývl na své mágy.

Kvůli vězni nikdo nevstával.

Jako všechny další nešťastné duše odsouzené k smrti nebo vyhnání Branou neměl na sobě žádné ozdoby, jen nejprostší háv světle šedé barvy: barvy zatracených. Nebyl spoután, kráčel volně mezi dvěma členy královy osobní stráže a na pódium vystoupal sám. Byl to vysoký, hubený mladík s kůží tak bledou, až byla málem průsvitná, a chomáčem přerostlých černých kudrnatých vlasů, které mu spadaly do čela. Ostré rysy jeho tváře mě moc nezajímaly, ale mladíkovy oči byly snad ty nejzvláštnější, jaké jsem kdy viděla: nejsvětější možný odstín modré, přecházející až do čiré bezbarvosti letního deště nebo ledu.

Těma výjimečným očima pomalu přejížděl přes shromáždění, až se konečně zaměřil na svého bratra. Z výrazu obličeje nebylo patrné nic než chladné opovržení, a dokonce i z místa, kde jsem seděla, bylo vidět, jak zařal čelist.

Tenhle měl chladnokrevně zneužít magii a zavraždit svého otce? I když byl dvakrát starší než já, pořád se zdál příliš mladý.

Hněv otřásající jeho napjatým postojem byl bezmocným záchvatem vzteku dítěte, které křičí z plna hrdla a po tvářích mu tečou horké, zuřivé slzy. Nemohla jsem uvěřit, že by tento chlapec, bez ohledu na to, jak dobře ovládá magii, dokázal vzít někomu život.

Od strýce Geordana jsem věděla, že soud byl rychlý a účastnilo se ho jen pár lidí ode dvora. Snad měl šanci se hájit, minimálně to měl někdo udělat za něj. Říkala jsem si, proč nic nepronese teď, když tu stojí před námi přede všemi a čelí strašlivému osudu.

Jako by mi strýc četl myšlenky, právě v tu chvíli mi zašeptal do ucha: „Určitě ho do mlčení uvrhli kouzlem. Nebylo by moudré, aby král dopustil byt jen náznak mučednictví.“

Nevěděla jsem, co je mučednictví, ale dva ze tří mágů přistoupili k mladému princovi a slova strýce Geordana se rozplynula, když zvedli ruce a dotkli se vzájemně špičkami natažených prstů. Samozřejmě už jsem dřív viděla, jak funguje magie, jako každý v Tiralaenu, ale ta kouzla bývala vždy velmi prostá. Nic se ani neblížilo tomu, co jsem teď sledovala na pódiu. Mágové oddálili ruce od sebe a mezi nimi se začal otvírat třpytivý kruh stříbrného světla, jako by se rozestupovalo samo nebe. Čím dál byli od sebe, tím větší byl kruh, až nakonec nabyl rozměrů výšky a šířky člověka.

Konečně jsem to pochopila. „Brána,“ zašeptala jsem.

„Elyane, synu Gavretha z královského rodu Acheronů,“ přednášel třetí mág. „Byl jsi shledán vinným z vraždy svého otce, krále, s použitím magie, a odsouzen do konce věků do věznice Asperfell, kam projdeš Branou, a nikdy se už nevrátíš do tohoto světa. Kéž nalezeš útěchu u prastarých bohů a kéž se nad tebou smilují.“

Pronikavý pohled prince Elyana se celou dobu, během níž mág promlouval o jeho osudu, nepřestával zabodávat do bratrových očí. Teď se ale krátce podíval na matku. Po bledých tvářích královny se řinuly slzy, jež jí volně stékaly dolů na ruce. Vůbec se nepokoušela je otřít.

„Ach, Briony,“ zašeptala Livia roztřeseným hlasem. „Přijít o manžela, to jí musí nepředstavitelně bolet. Ale přijít o něho rukou syna a teď ztratit i jeho...“

Podívala jsem se na ni a šokovaly mě její zarudlé oči a mokré stopy na tvářích, které už začal vysoušet studený vítr. Možná to byla sestřina slova, možná zármutek v její rozrušené tváři, ale na jednu jsem i já ucítila, jak mě v očích štípou horké slzy. Rychle jsem sklonila hlavu, schovala obličej pod kápi svého pláště a slzy si otřela.

Bledý král Keríc seděl bez hnutí vedle zoufalé matky. Až do této chvíle se pevně díval do zlobou planoucích očí svého bratra. Když teď ve vzduchu mezi nimi viselo odsouzení prince Elyana i konečné požehnání, Keríc zrak sklopil. Ve tváři prince Elyana probleskl šok, který se smísil s hněvem, a nakonec se proměnil téměř v lítost.

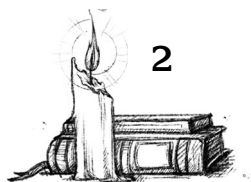
Podívej se na něj, nabádala jsem mladého krále v duchu a bezděčně sevřela ruce v pěst. *Už ho nikdy neuvidíš.*

Ale on to neudělal. A princ Elyan se k němu otočil zády.

Potom přešel přes pódium a zmizel v kruhu světla.

Z davu lidí se ozvalo ostré zalapání po dechu. Stříbřité okraje Brány zapulzovaly a potom se otřásly a zhroutily dovnitř, až z nich nezbylo nic než světýlko o velikosti špendlíkové hlavičky, které jednou bliklo a zmizelo a vzduch se chvěl prázdnotou jako předtím.

Princ Elyan byl pryč.

Během následujících dní se začaly projevovat změny, před nimiž mě varoval otec.

Z domu ve městě nám olivrejovaní sloužící vynesli věci a přestěhovali nás do jednoho křídla v paláci. Mezi mnou a Livií se rozhořel zuřivý boj o největší ložnici, kterou ona chtěla kvůli tomu, že byla růžová, a já proto, že tam byla nejvyšší postel, ze které by se skvěle skákalo do obrovské hromady polštářů. Zvítězil věk, takže jsem se nastěhovala do modré ložnice, která se mi líbila taky, ale z čiré tvrdohlavosti bych to nikdy před nikým nepřiznala. Stěny byly sytě kobaltové a lemované zlatem, na stropě byla freska s oblohou: slunce, měsíc a hvězdy, všechno pozlacené a zářivé.

V srdci našeho rodinného křídla se nacházel úchvatný salon s obřím krbem obklopeným bohatě zdobenými pohovkami, kde se naše rodina po večerech scházela. Hráli jsme tu karty, četli si, nebo jako v případě mé matky a sestry vyšívaly a látaly. Můj strýc, kterého nově jmenovali členem královny rady, s námi trávil hodně času a já z toho měla velkou radost. Nezvykla jsem si na život u dvora tak snadno jako Livia, a protože to věděl, dělal, co mohl, aby mě rozesmál. Mnoho večerů jsme strávili vyprávěním příběhů u krbu, hraním karet a šachů. Šachy mi vůbec nešly. Zatímco strýc pečlivě plánoval každý pohyb, já slepě s urputným odhodláním prováděla jeden tah za druhým, abych pak ke své

nelibosti zjistila, že kdybych vedle svých odvážných výpadů věnovala víc pozornosti tomu, co se děje na šachovnici, nemusel moje figurky uchvátit chechtající se protivník.

Otce jsme moc nevdály, protože měl plné ruce práce se zasvěcením nového krále do tajů vládnutí. Umírala jsem zvědavostí, o čem se asi tak v soukromých komnatách můžou bavit. Bezpochyby to bylo mnohem zábavnější než to, co u dvora čekalo dceru šlechtice.

S Livií jsme začaly brát lekce mistra učitele pro akademický rozvoj a madam učitelky pro zdokonalení se v etiketě. To mě nebavilo, protože na rozdíl od našeho starého mistra Robara byl nový učitel Omerus mnohem mladší a výrazně rychlejší. Veškeré mé snahy o útek končily ponižujícím neúspěchem.

Madam Precia byla ještě horší.

Kdykoli jsem během jejích lekcí projevovала menší než absolutní soustředění, šlehla mě přes prsty vrbovou větvíčkou. Nevdála mi hudba, docela dobře mi šlo kreslení a velice mě bavil tanec (ačkoli se obávám, že jsem ho provozovala s mnohem větším nadšením, než madam Precii připadalo vhodné), ale nesnášela jsem etiku stolování, umění používat vějíř a cokoli, co se týkalo šití. Livia v tom všem samozřejmě vynikala a madam Precia ji naprosto zbožňovala. Mě stěží tolerovala.

„Váš otec očekává, že z vás obou za pár let budou dokonalé nevěsty,“ řekla jednoho odpoledne, když jsme s Livií seděly vedle sebe před krbem a kreslily vázu plnou květin, kterou madam Precia postavila na nízký stůl. Liviina kresba byla věrná předloze, samozřejmě, ale já svůj obraz pojala volněji. Květiny jsem namalovala spíš luční, přidala jsem pár trnů, sem tam nějaké výhonky. Bylo jasné, že se to madam Precii nebude líbit. „To se ovšem nestane, pokud si o vás budou lidé šeptat, že jste ostudou této domácnosti.“

To myslela mě. Livia nemohla být ani náhodou ostudou vůbec ničeho.

Madam Precia zmiňovala naše budoucí vyhlídky minimálně třikrát denně, občas častěji, když jsem se chovala obzvláště nepřijatelně. Já měla pocit, že jsme obě pořád moc malé, abychom mohly být čímkoli pro jakoukoli domácnost, ale Livia, které už bylo skoro čtrnáct, pozorně poslouchala a souhlasně přikyvovala. Nedávno začala napodobovat dvorní dámy, nosila vlasy sepnuté do propracovaných účesů s mnoha ozdobami a kolem zápěstí vějíř.

Nejmladší z dvorních dam královny Alendy byla jen o pouhé dva roky starší než Livia a má sestra se nijak netajila svou touhou se k těmto dámám přidat a zůstat mezi nimi do chvíle, než si mezi šlechtici najde vhodného ženicha.

„Co když se *nechci* vdávat?“ Sklonila jsem podložku s kresbou a podívala se na madam Precii tím nejzpuštěnějším pohledem, jakého jsem byla schopná.

Madam Precia nesouhlasně našpulila rty. „Drahoušku, i ty nakonec zjistíš, že manželství je mnohem lepší než to, co z tebe bude bez něj.“

„Myslíte třeba stát se guvernankou? Jako vy?“

To byla evidentně velice špatná reakce a mé prsty za ni bolestně zaplatily.

„Je podlá,“ řekla jsem strýci Geordanovi toho večera, když jsme spolu seděli u krbu. Nedovolila bych si to říct, kdyby byl v místnosti kromě nás ještě někdo, ale sestra s matkou už odešly a otec byl zavřený v pracovně, což se dělo velmi často. „A její hodiny jsou nudné.“

„Opravdu? To snad ne. Myslíš to vážně?“ Strýc Geordan povytáhl obočí. Já byla moc malá a nezkušená v konverzačních záležitostech, takže jsem nepoznala, že si ze mě dělá legraci.

„Ano!“ vybuchla jsem ohnivě. „Pořád je to samé pukrle a jakou vidličku máme používat a milióny tanečních kroků, které si nikdy nezapamatuju. Včera jsem málem usnula, když jsme se učily vyšívát, a ona mě štípala do ucha!“

„Není možná!“ Strýc předstíral rozhořčení, a když jsem se na něj zamračila, vybuchl smíchy. „Briony, každý muž a každá žena obývající tento palác museli přetrpět lekce s lepšími či horšími mistry. Pro nás šlechtice je to jako rituál v dospívání, ať se ti to líbí, nebo ne.“

„Možná tam prostě přestanu chodit.“ Byla jsem otrávená a sama sobě protivná.

Potom se ke mně strýc naklonil a v hezké tváři se mu najednou objevil vážný výraz. „Vím, že to tu pro tebe není snadné, a možná si budeš myslet, že jsem krutý, když ti to říkám, ale musíš se teď naučit dívat se dál než sama na sebe. Tvůj otec je jedním z nejvýznamnějších mužů v Tíralaenu. Byl mu svěřen úkol vést v obtížných časech mladého a nezkušeného krále. Sleduje ho teď mnoho očí a všechno, co řekne, se rozebírá do nejmenších detailů. Nepřidělávej mu starosti tím, že se před královským dvorem znemožníš.“

Ta slova bolela a já cítila horký nával studu. Když to říkal, nemohl ke mně být laskavější, ale stejně jsem se cítila, jako bych spáchala ohavný zločin. Svého otce jsem milovala. Nesnesla bych představu, že mu působím bolest. Copak jsem mu té strašlivé noci neslíbila, že se budu ze všech sil snažit být skutečná dáma?

V dalších dnech jsem se studiu věnovala mnohem pečlivěji, ačkoli jsem pořád odmítala jakékoli řeči o manželství. Když jsem překonala rozhořčení z toho, že nedokážu utéct mistru Omerovi, uvědomila jsem si, že jeho lekce jsou přinejmenším fascinující. Miloval historii a s nadšením podporoval mou touhu dozvědět se vše o slavných bitvách, magii i dvorních intrikách. Lekce madam

Precie mě pořád nebavily, ale jak se mé ruce pohybovaly po strunách loutny, nejdřív ztěžka, potom s větší lehkostí, připomínala jsem si, že svým malým dílem pomáhám otci zmírnit jeho starosti.

A strýc Geordan mluvil pravdu: starostí měl nad hlavu.

Nový král nebyl ve státních záležitostech tak zkušený, jak můj otec očekával. S možností, že by Elyan nenastoupil na trůn po svém otci, se bohužel příliš nepočítalo, takže i když byl Keríc inteligentní, milý a charismatický mladík, jeho vědomosti byly zoufale nedostatečné. Princ Elyan byl učenec, kterého málokdy vídali na nádvoří s mečem věnovat se válečným hrám. Jako všichni muži z královského rodu byl i on zdatným šermířem, nebo se to alespoň říkalo, ale nijak se v tom nevyžíval a raději vedle magie studoval politiku, jazyky a historii.

Keríc měl spíš než politiku rád lov a hry, a i když za jeho rozesmátýma očima sídlila určitá inteligence, spoléhal na to, že k vládnutí bude stačit jen šarm a milá povaha.

Svým přátelům, mladým mužům, které s sebou přivedl ke dvoru, rozdával pozemky i tituly a chtěl je jmenovat do své rady. Můj otec alespoň některé z těchto impulzivních nápadů dokázal odvrátit, když Kerica přesvědčil, že zkušenost má své výhody, stejně jako mladistvé nadšení. Horší bylo přesvědčit ho, že je nutné žít střídmě. Keríc miloval blahobyt skoro stejně jako jeho zesnulý otec a během prvního roku své vlády uspořádal až absurdní množství oslav a turnajů.

Keríc byl taky nesmírně paranoidní, když nebyl pod dohledem královského dvora. Kdo by se mu divil. Jeho předchůdce zavraždil Kerícův vlastní bratr. Během několika dní po korunovaci zdvojnásobil počet palácových strážců a trval na tom, aby byl jejich výcvik přísnější než dřív. Taky na svou osobní ochranu najal jednotku bojových mágů a tito muži ho nikdy nepouštěli.

Děsili mě. Jejich černá brnění a obsidiánové meče vyrobili alchymisté a vložili do nich nejstrašlivější kouzla. Skrze přílby jsem viděla z jejich obličejů jen málo a klidně to mohlo být vytesáno z kamene, protože život tam rozhodně nebyl.

To mi však nebránilo cítit hlubokou fascinaci tím, kdo byli a co představovali. A tak jsme to cítili všichni. Upřímně: my všichni, co neovládáme magii.

V paláci byly tři děti, které magii studovaly, a kdykoli jsem je viděla stoupat po schodech jižního křídla na lekce s mistrem Aeneasem, žoviálním mágem elementů s dlouhou stříbrnou bradkou a srdečným smíchem, kterým nijak nešetřil, hrozně jsem jim záviděla. Dvě z těchto dětí byly potomky šlechtice ze soukromé rady krále Kerica: bratr a sestra zhruba v Liviině věku. Třetí byl syn vrchní kuchařky, která byla mágem krbu. Byl starší než ti první dva a už měl za sebou zkoušku, kde se, nepřekvapivě, ukázalo, že je zběhlý v magii krbu stejně jako jeho matka. Předpokládalo se, že až nastane správný čas, zaujme její místo. Přemýšlela jsem o tom, jestli z toho měl radost, nebo jestli třeba nedoufal v jiný život, než do jakého se narodil.

Žádnou zkoušku jsem samozřejmě nikdy neviděla, protože se jednalo o soukromé záležitosti, kterých se účastnil pouze dospívající mág a mistři, u nichž studoval, ale podle toho, co jsem se dozvěděla, šlo o vysoce posvátný ceremoniál využívající relikvie začarované mocnými kouzly tak, aby odhalily skutečnou povahu konkrétního mága.

Každý mág samozřejmě po řádném výcviku dokázal ohýbat magii podle své vůle, ačkoli někteří v tom byli nepochybně lepší než jiní. Ale kromě toho měl navíc jedinečný dar, cit pro konkrétní odvětví magie, jež dokázal ovládnout.

Nejběžnější byli vládci umění světa, jejichž talent přímo ovlivňoval naše okolí: to byli mágové zvíře, mágové přírody, mágové

krbu a mágové léčitelství. Pod jejich rukama úroda rostla, zvěři se dařilo a pro ty, kdo si to mohli dovolit, byly banální strasti každodenního života mnohem snesitelnější.

Vzácnější bylo ovládání umění moci, které se týkalo fyzické manipulace s elementy a brutální silové magie. Kericeva magická garda byla složena z těchto mágů a mladý král musel prohledat každičký kout Tiralaenu, aby je našel.

Ačkoli tito mágové ovládali nelítostná kouzla, povahou všichni nelítostní nebyli. Vlastně jsem Kerica podezírala, že si vybíral pouze muže a ženy oplývající svaly, protože plnili jeho vlastní představy o tom, jak má vypadat síla. Jedné ze slavností na královském dvoře se účastnila diplomatická reprezentace z východních zemí, která s sebou rovněž přivedla jednotku bojových mágů, a ti vůbec nepřipomínali postavy v černém brnění tyčící se po obou stranách Kericeva trůnu.

Ještě vzácnější bylo ovládání umění pravdy, jež nebylo doceňováno především proto, že lidé jeho záhadnou povahu moc nechápali. Do této skupiny spadala celá řada dovedností, ale mistr Aeneas ve svých knihách přímo zmiňoval jen dvě z nich – vládci snů a alchymisté. Podle mnohých ale alchymisté díky své schopnosti vyrábět nejmocnější zbraně lépe zapadali do kategorie mágů moci. Umění pravdy bylo považováno za odvětví učenců: magie myslí určená k chápání a utváření mnohem delikátnějším způsobem než kouzla s plameny nebo větrem.

A potom tu byli mágové tajemna. Ti byli ze všech nejvzácnější a po právu obávaní kvůli nesmírné moci nad nejtemnějšími a nejnebezpečnějšími odvětvími magie. Mezi ně patřil i princ Elyan, který ovládal schopnost odčerpávání. Řadili se k nim také nekromanti a mágové krve. Jestli existovali i další, neznala jsem je.

Mágové tajemna byli ve skutečnosti tak vzácní, že když se někde objevili, byli slavní. Navíc v případě nekromantů a mágů

krve vzbuzovali takový strach, že museli žít mimo společenství lidí. Pokud by princ Elyan nezavraždil svého otce a místo toho po něm nastoupil na trůn, pravděpodobně by se stal čistě už kvůli své schopnosti nepopulárním panovníkem a jeho vláda by byla trvale ohrožena nátlakem lidí, kteří by na trůnu preferovali někoho z jeho příbuzných bez schopnosti kouzlit.

Dala bych cokoli, kdybych mohla uniknout lekcím madam Precie a přidat se ke studentům mistra Aenease ve věži plné zaprášených starých bichlí a svíček, ale ke svému velkému zklamání jsem nebyla mág. Alespoň zatím ne. Magie byla v krvi a předávala se v rodinných liniích, i když ne vždy přímo. Někdy se dvěma mágům narodilo úplně obyčejné dítě a jindy se v rodině, kde byl před mnoha lety nějaký mág zvěře, narodily děti překypující vzácnou formou magie. V rodokmenu mé matky se sem tam nějakí mágové vyskytovali, ovšem žádný z nich nebyl nijak významný a za poslední čtyři generace už se neobjevil nikdo. Magické nadání se obvykle projevila u dětí ve věku pěti nebo šesti let, takže jsem pochybovala, že by matčina pokrevní linie ještě vyplula na povrch a v pozeňnaném věku téměř devíti let ve mně odhalila mága.

Mistra Aenease jsem měla moc ráda a neváhala jsem použít jakoukoli výmluvu, co mě napadla, abych mohla navštívit jeho komnaty na vrcholu věže a zasypat ho otázkami. Vlastnil tolik rozkošných věcí. Mohla bych hodiny studovat všechno, co měl vyskládané na policích, a zírat na obrazy zachycené na barveném skle oken. Vyprávěly příběh krále Soterise, Kericova pra-pra-pradědečka, jenž proslul tím, že do Tiralaenu přinesl mír a osvětlení, když po svém tyranském otci převzal trůn díky vítězství v souboji mágů. Král Soteris byl alchymista; jeho otec Harpax ovládal oheň. Jejich střet byl zachycen v úchvatných barvách na skleněných tabulích, které byly víc než třikrát větší než já: otec vrhal

magický oheň, syn ho proměnil v řeku zlata. Podle písní začal syn u otcových nohou, které proměnil ve zlato, a to se pak pomalu plazilo nahoru po tyranově těle a tuhlo. Syn celou dobu prosil otce, aby přestal útočit a abdikoval. Král odmítl, a tak syn se slzami v očích – ve všech písních měl vždy slzy v očích – proměnil svého otce ve zlato celého a ten v tomto stavu do dnešních dní setrval v palácových sklepeních.

„Král Soteris pro mé předchůdce vyrobil mnohé z nástrojů, které zde vidíš,“ řekl mi mistr Aeneas a láskyplně položil ruku na překrásný zlatý glóbus vyobrazující stříbrem náš svět, kontinenty a státy a řeky a hory.

Starý mistr na mě byl moc milý, ačkoli jsem ho musela ukrutně otravovat.

Možná mě litoval. Jeho studenti se těšili fantastické svobodě, kterou dívka mého původu bez magie nikdy mít nemohla. Pokud se nevdám, a madam Precia trvala na tom, že musím, mé možnosti budou smutně omezené, zatímco mágové něžného pohlaví mohou doufat ve vlastní budoucnost, nikoli tu získanou díky dobrotivým otcům nebo milujícím manželům.

Ať už měl jakékoli důvody, nevadila mu moje bezbřehá zvědavost, a dokonce mě nechával prohlížet některé ze svých knih o historii magie.

Byla jsem dítě divoké, lačnické po krvi, a tak jsem si četla jen úryvky o mučení a vraždách a politických převratech, které končily dalším mučením a vraždami.

Samozřejmě jsem četla všechno o Bráně a stavbě pevnosti Asperfell.

Od chvíle, kdy jsem byla svědkem vyhoštění prince Elyana, se pro mě hltání bližších detailů o kruhu světla a zemi za ním stalo tak trochu posedlostí, ale jak by taky ne? Bylo to něco pohádkového, co absolutně nemohlo být pravdivé, a přesto bylo: vězení,

kteří nikdy nikdo neviděl, kde byli zavřeni mimořádně mocní a mimořádně temní mágové, v zemi, odkud se nikdy nikdo nevrátil.

Zjistila jsem, že dva velcí mágové, mistři Viscario a Rhowyn, objevili slabé místo v bariéře mezi tímto světem a světem za ním, vytvořili Bránu a nařídili postavit pevnost Asperfell, jakmile si byli nade vše pochybnost jistí, že se odtamtud nikdo nemůže vrátit. Překvapilo mě, když jsem si přečetla, že tito muži – bratři – pocházeli ze skromného rodu, z malé vesničky kdysi zvané Beheren, která se nacházela ve velmi malém království za naší jižní hranicí. Když se jeden z tiralaenských králů rozhodl toto království dobýt a pohltnout, nazval vesnici Kithia po své milované dceři.

Schopnosti těchto mágů byly skutečně nesmírně vzácné: jeden byl mágem krve, druhý alchymistou. Ještě vzácnější ale bylo to, že byli bratři. Když se dva mágové s tak mocnými a obávanými schopnostmi narodili stejným rodičům, měli slávu zajištěnou dávno předtím, než na Bránu vůbec pomysleli.

Ačkoli byly zprávy o jejich dětství velmi kusé, vyplývalo z nich, že byli obdivuhodní, schopní a odhodlaní a všechno dělali společně. Když se král Tiralaenu potřeboval zbavit temného mága, který se dopouštěl krutostí a – upřímně – měl taky dostatečnou moc obrátit krále o trůn, obrátil se právě na Viscaria a Rhowyna a tito dva mágové, mladí a plní moci a optimismu, se té výzvy s chutí chopili.

Když jsem se zeptala, jestli bych mohla vidět vězení Asperfell na nějakém obrázku, mistr Aeneas smutně zavrtěl hlavou a řekl, že na příkaz tvůrců byly všechny informace týkající se Asperfelli, jeho stavebních plánů nebo složitých kouzel spáleny dřív, než dva mágové sami prošli Branou. Pokud šlo o jejich další život, neexistovala žádná možnost, jak něco zjistit. Ani oni se nedokázali vrátit, natož pak nějaký posel se zprávou o jejich osudu.

„A oni tu pevnost vystavěli sami? Mistr Viscario a mistr Rho-
wyn?“ zeptala jsem se.

„Božínku, to ne,“ uchechtl se. „Navrhli ji, ale stavěli ji povětšinou zajatí otroci. Souhlasili, že půjdou na druhou stranu výměnou za svobodu, až bude Asperfell dokončený.“

Zamračila jsem se. „Ale Branou se nikdo vrátit nemůže. To jste mi řekl.“

„Samozřejmě. A oni se také nevrátili,“ odpověděl. „Byli osvobozeni na druhé straně, a mohli se zařadit podle svého.“

Ti dva mágové museli být skutečně neobyčejní! Vyměnit známý život, třebaže to byl život otroka, za dřinu a utrpení bez šance na návrat... To vyžadovalo odvalu, kterou jsem si vůbec neuměla představit. Cena za jejich svobodu byla vskutku vysoká.

Předklonila jsem se. „Myslíte, že tam jejich potomci pořád jsou?“

„Je to možné. Bohužel se to nikdy nedozvíme. Což je skutečně velká škoda.“

„Kdybych já byla mág, asi bych Branou projít nechtěla, i když Asperfell bych spatřila moc ráda.“

„Potom je štěstí, že nejsi ani mág, ani zločinec.“

Mistr Aeneas mi řekl, že během staletí se počet mágů posílaných Branou stále zmenšoval. Věřil, že je to přirozený proces narůstající civilizovanosti společnosti, obzvláště za posledních sto let. Král Gavreth a jeho předci usilovali o nápravu a polepšení a Bránu používali pouze pro ty nejstrašlivější mágy. Ve své dětské nevinnosti jsem věřila, že se možná mágové jen báli provádět nějaké špatnosti, když tu existovalo riziko, že už nikdy neuvidí své milované. Vždyť přeci i ti nejhroznější muži a ženy museli někoho nebo něco milovat.

Pro mě bylo právě tohle tím nejstrašnějším důsledkem vypovězení Branou. Ne samotné vězení ani jeho obyvatelé, ale jistota, že

ať byl váš život předtím jakýkoli, je nadobro pryč. Koneckonců, byla jsem dítětem milovaným a bezpečně vychovávaným v srdci své rodiny. Nedokázala jsem si představit život bez ní.

Pokud šlo o vypovězeného prince, moc se o něm nemluvilo. Překřtili ho na Havraního krále Asperfellu, protože stál nyní v čele království zločinců, jestliže byl tedy ještě naživu. Někdy jsem si ho představovala jako vysokou, zoufalou postavu ve věži, jak zírá na pustou krajinu a touží po domovč.

Jednou odpoledne jsme se s Livií vracely do našich komnat po výuce u mistra Omeruse a zastihly jsme otce se strýcem u krbu zabrané do rozhovoru s nějakým dalším mužem. Ten se otočil, když nás uslyšel, a já spatřila obličej, který mi byl velice povědomý a zároveň úplně cizí. Šedé oči toho muže se podívaly do mých a já si vzpomněla na rozhovor, který jsem neměla slyšet, tu noc, kdy princ zavraždil svého otce.

„Tak copak jste se dnes naučily, dámy?“ zeptal se strýc Geordan příjemným tónem, zatímco otec se přesunul ke zdobenému vyřezávanému stolku, aby si nalil brandy. Neznámý muž se na nás chladně díval a mlčel.

„Bylo to velmi poučné, strýčku,“ odpověděla Livia poslušně.

„A co ty, Briony?“ usmál se na mě a spiklenecky mrkl jedním okem. „Tvá výuka byla taky poučná?“

Bezelstně jsem opětovala jeho pohled. „Ach ano. Učily jsme se o Eddwynu Dobyvateli a o tom, jak stínal nepřátele, stahoval jim kůži z obličejů a vystavoval si je v loveckém salonku v sametových krabicích.“

Strýc vybuchl smíchy, otec se zakuckal a zdálo se mi, že i ten muž s šedýma očima se maličko pousmál.

„Tak už dost pořouchlostí!“ vesele se zasmál strýc. „Běžte teď za matkou. A prosím, *neříkejte jí nic o Eddwynu Dobyvateli a jeho stažených hlavách.*“

„Briony!“ zasyčela Livia, popadla mě za ruku a táhla mě chodbou do matčina salonku. „Někdy vypustíš z pusu opravdu příšerné věci!“

Pořád jsem slyšela, jak se strýc Geordan směje, takže jsem si nebyla jistá, co *strašného* jsem řekla.

Matka by nejspíš souhlasila s Livií, proto jsem ji poslušně políbila na tvář a o usekaných hlavách, ať už stažených z kůže, nebo ne, jsem nic neříkala. Seděla na překrásné sametové sedačce, po stranách měla dvorní dámy, Alys a Issu, a společně pracovaly na tkalcovském stavu s přadeny hedvábí. Mezi osnovami se už začínal objevovat motiv jejich díla: jeřábi v letu.

Livia byla s jehlou stejně šikovná jako matka. Sedla si jí k nohám, rozprostřela kolem sebe svoje hedvábné denní šaty a začala si s Alys a Issou povídat. Mluvily o všem a o ničem a mě to za chvilku začalo nudit. Chtěla jsem utéct. Obzvláště jsem chtěla slyšet, o čem se otec se strýcem baví s tím šedookým mužem.

Využila jsem chvíle nepozornosti a kousek po kousku se blížila k otevřeným dveřím. Když jsem si byla jistá, že na mě úplně zapomněly, protáhla jsem se ven do chodby.

Co nejtíšeji jsem se plížila zpět do sálu. Všichni tři pořád seděli u ohně zabraní do rozhovoru. Sesunula jsem se k zemi u zdi a schoulila se do klubíčka. Objala jsem si kolena, jako bych se tím mohla stát neviditelnou. Položila jsem si na ně tvář a poslouchala.

„Královna ho od toho zrazuje.“ To byl strýcův hlas. „Věřím, že ho nic jiného nedrží.“

„Odkud máš tuhle informaci?“ Teď mluvil otec.

Chvilku bylo ticho. A pak: „Od Macona.“

„Dozvěděl ses to přímo od něj?“ Tentokrát promluvil muž s šedýma očima.

„Když se napije, moc mluví.“

„A ty mu věříš?“

Jako bych v strýcově hlase slyšela pokrčení ramen. „Je to králův bratranec. Bezpochyby má přístup k informacím, ke kterým se my nedostaneme.“

„To ale *nic* nezaručuje.“

„Macona kromě nejnovějších drbů u dvora vůbec nic nezajímá,“ odsekl strýc. „Jestli ho tohle zaujalo, máme zaručeno, že to není jenom nějaká pomíjivá myšlenka.“

Otec těžce vzdychl. „Lidé to zpočátku podpoří, o tom není pochyb. A to je na tom to nejhorší.“

„A až vyjde pravda najevo, bude už moc pozdě,“ souhlasil šedooký muž.

Slyšela jsem, jak někdo postavil pohár na dřevo, a otec tlumeně zaklel. „Předpokládám, že nejdřív se zaměří na ty, kdo ovládají magii tajemna.“

„Nejdřív jen všechny sepiše, aby to vypadalo spravedlivě. Ale ano – takový je jeho plán. Vždyť jeho bratr byl, koneckonců, mágem tajemna,“ řekl šedooký. „Ale třeba ještě máme čas přesvědčit ho. Co se děje, Magnusi?“

V místnosti zavládlo hluboké ticho. Zadržela jsem dech.

„Královna je na tom zle.“

Slova mého otce dopadla jako balvany.

„Co je s ní?“ zeptal se strýc přiškrceným hlasem.

Otcovo mlčení prozradilo vše, co jsem potřebovala vědět. Královna umírala.

„Bohové. Jestli zemře...“

„Obávám se, že nejde o to jestli, ale kdy,“ opravil ho otec. „A až k tomu dojde, Kerik bude nejspíš jednat na základě pocitů, které zatím Alenda udržuje pod kontrolou.“

„Potom musíme jeho pocity změnit, co nejvíc to půjde,“ prohlásil strýc Geordan. „Pořád snad máme určitý vliv. Kerik je mladý a do jisté míry ovlivnitelný.“

„Myslím, že náš vliv přeceňuješ. A podceňuješ obyvatele Tira-laenu,“ přerušil ho šedooký muž. „Od smrti krále Gavretha jsou pochopitelně vůči magii velmi obezřetní. Kericova paranoia jen podpoří jejich strach a oni ho ve výsledku budou slepě následovat.“

„Bojím se, že registrace mágů bude jen začátek,“ souhlasil otec. „Způsob, jak se zbavit mágů, kterých se bojím, ačkoli mu k tomu nikdy nedali sebemenší důvod. Někteří svou moc získali teprve nedávno.“

„Vlastní spoluobčané je budou udávat,“ dodal strýc Geordan. „Udělají špinavou práci za něho. Za chvíli se budou udávat navzájem při sebemenším náznaku podezření.“

„Udávání je to nejmenší, čeho je ignorantské obyvatelstvo schopné,“ pronesl šedooký muž.

„Takže se obáváš násilí.“ Strýc se neptal.

„Samozřejmě že dojde k násilí,“ řekl otec. „Je to jen otázka času.“

Potom ztichli a já slyšela nezaměnitelné zvuky, jak se dolévaly číše, cinkla křišťálová zátka z karafy, poleno dopadlo do krbu a mladé nevyschlé dřevo zasyčelo. Ty zvuky byly tak známé a uklidňující, že jsem si vůbec nevšimla blížících se kroků. Potom jsem zvedla hlavu a muž se šedýma očima stál přímo nade mnou.

Nevypadal rozzlobeně. Vlastně se tvářil docela vlídně. Přidřep l si ke mně a natáhl ruku. „Já jsem Cyprias.“

„Briony,“ odpověděla jsem, přijala nabízenou dlaň a potřásla si s ní s veškerou důstojností, jaké jsem v osmi letech byla schopná. „Pracujete pro mého otce?“

„Svým způsobem. Jsme přátelé už mnoho let.“

„Řeknete mu, že jsem poslouchala?“

Cyprias se usmál. „Ne. Vlastně jsem rád.“

„Vážně?“

„Myslím, že v této době si nikdo z nás nemůže dovolit být lhostejný. Vědomosti jsou tou nejmocnější zbraní, jakou kdokoli může vládnout, a dokonce i ti nejmenší ji mohou ovládat. Tvá touha po informacích tě šlechtí. Jednoho dne ti může dokonce zachránit život.“

Nakrčila jsem nos. „Vědomosti jsou zbraň?“

Cyprias se zasmál. „Ano! Ano. A jsou nesmírně drahocenné. Vždycky o ně usiluj a nikdy s nimi neplýtvěj. Vědomosti dělají z každého z nás válečníka.“

„Jenže já jsem holka,“ upozornila jsem ho. „Holky nemají být válečníci.“

„A ty s tím souhlasíš?“

„Ne.“

„Já taky ne.“ Cyprias se usmál. „Já si myslím, že když něco opravdu chceš, neexistuje nic, co by tě mohlo zastavit.“

Ta slova mě ohromila, ačkoli jsem byla příliš mladá – a příliš nezkušená –, abych chápala jejich váhu. Věděla jsem jenom, že se díky nim cítím důležitá, i když jsem byla jen mrňavá holka schoulená v rohu chodby. Myšlenka, že můžu vládnout něčím mocným, byť tak nehmatatelným, jako jsou vědomosti, mě uchvátila.

„Musíš mi něco slíbit, Briony,“ řekl Cyprias a já tiše přikývla. „Slíb mi, že živé duši nepovíš, co jsi tu dnes vyslechla. V zájmu svého otce.“ V koutku úst se mu usadil cynický úsměv. „A taky v mém.“

„Slíbuj,“ řekla jsem slavnostně.

„Velmi dobře.“ Cypriasova ruka mě tížila na rameni. „Dávej na sebe pozor, malá Briony. A teď utíkej zpět za matkou.“

„Nenávidím vyšívání,“ odvětila jsem.

„To já taky,“ odpověděl zcela vážně.

Nakonec se ukázalo, že měl otec pravdu: Alenda neustále ztrácela sílu.

Královna pocházela z jižních zemí a byla to ta nejjemnější osoba, jakou jsem kdy poznala. Všechno na ní bylo tak něžné: od tmavých jasných očí až po hlas, bohatý a poddajný jako nejjemnější srnčí kožešina. Ale neměla sílu. Ne takovou, jakou potřebovala. Její jemná pleť začínala postupem času připomínat tenký papír, krásné oči zapadly. Přestala se smát a potom i usmívat.

Léčitele, kteří se sjeli z celého Tiralaeu i okolí, její choroba mátlá. Palácovní mágové vařili elixíry a bylinné čaje a odvary a ztrápené dvorní dámy jí je vpravovaly do úst, ale její vadnutí nedokázalo nic zastavit.

„Vždyť je ale tak mladá,“ řekla jednou večer Livia, když jsme seděly u matky na posteli a dívaly se, jak jí Alys vyprošťuje z vlasů těžkou čelenku. „Přeci se musí uzdravit!“

„Bojím se, že královninu nemoc nikdo vyléčit neumí,“ řekla smutně matka a chytila Liviin šokovaný obličej do dlaní. „Milovala svého manžela. A svého syna. Myslím, že možná už bez nich nechce dál žít.“

„To je ale strašlivá škoda,“ zašeptala Livia.

Já jsem nebyla tak sentimentální jako ona. Podle mě bylo ne skutečně sobecké rozhodnout se umřít jen tak, ze smutku. Jenže já jsem samozřejmě věděla věci, o kterých Livia – a možná ani matka – neměla tušení.

Nějakou dobu se ještě Kerik chodil k matčinu lůžku radit a vypadalo to, že k tomu, čeho se obával můj otec, strýc a Cyprias, nakonec nedojde.

Blížily se oslavy svátku Serus a navzdory kratším dnům a přívalům studeného prашanu, jež pokryl pozemky Citadely, zavládlo

na celém královském dvoře veselí. Já měla raději svátek Solarium, který se slavil v létě a uctíval nejdelší den a příchod světla. Svátek Serus ale i přes svou formálnost skýtal jisté výhody. Obzvláště jídlo, ačkoli dárky taky nebyly k zahození.

Serus znamenal nejdelší noc a vítání temnoty, jež zahalila nejkrutější měsíce, během kterých byla půda tvrdá a nepoddajná a všude číhala smrt. Ani den neposkytoval dost přirozeného světla, proto se po celé Citadele objevovaly svíčky a malé plamínky uzavřené ve skle. Jejich světýlka tančila po zářivých bílých stěnách a podlahách. Všechny dveře a trámy a okna zdobily vonné zelené větve a kytice zimního rozmarýnu a čemeřice v odstínech bílé a nejsytější fialové.

Toho roku se má rodina zúčastnila oslav svátku Serus společně se zbytkem královského dvora a já se dívala, jak se otec i strýc po boku mladého krále smějí a baví. Keric teprve před pár měsíci oslavil patnácté narozeniny, ale zdál se mnohem starší a mnohem uzavřenější, než jsem si ho pamatovala. Pořád byl hezký, mladý a šarmantní, ale mnohem méně se usmíval. A když už se usmál, ten úsměv z nějakého důvodu nedokázal proniknout až k jeho očím. Přijal náš dar, krásné knihy se zlatou obrubou, a laskavě se na Livii i mě usmál. Na sestru se přitom díval mnohem déle než na mě.

Seděli jsme u stolů, které se prohýbaly pod pečeným masem, zeleninou s exotickými omáčkami, ovocem, které na jazyku překypovalo sladkostí, chleby a dorty a karafami plnými vína a piva, ačkoli těch já jsem se ani nedotkla. Pořád jsem byla moc malá.

Byla to úchvatná přehlídka dvorní módy a já jako v transu zírala na šperky obepínající štíhlé bílé krky, bohatý sametový brokát, nemožně stažené linie pasů a nekonečné vlečky z hedvábí. Měla jsem moc hezké šaty, bledě modré se zlatým lemováním, a od strýce Geordana jsem dostala nový náhrdelník, jemně tepaný

a s průzračnými kameny. Cítila jsem se dospěle, i když mi bylo jasné, že pořád vypadám jako dítě. Oproti tomu Livia zářící v růžové a fialové přitahovala pohledy, které musely otce bezpochyby velmi znervózňovat. Livii bylo teprve čtrnáct, ale bylo mi jasné, že až dospěje, rozhodně nebude trpět nedostatkem nápadníků.

Všechno bylo úchvatné, ale já si nemohla pomoci a stále častěji jsem zalétala pohledem k místu vedle krále Kerica, jež zůstalo prázdné z úcty k nepřítomné královně, která o samotě chřadla na lůžku. Všichni jsme se těšili z hojnosti, přestože ona ztratila něco, co pro ni v celém širém světě znamenalo nejvíc. Ta ztráta byla nakonec až příliš velká. Ani ne týden po oslavách svátku Serus královna Alenda zemřela.

Na registru zpočátku nikdo nic špatného neviděl.

Ve skutečnosti, přesně jak předvídal můj otec, většina obyvatel Tiralaenu souhlasila s tím, že oficiální seznam osob praktikujících magii bude výhodný pro všechny strany. Koneckonců, co by loajální a bezúhonný poddaný mohl chtít skrývat?

Rok po smrti krále Gavretha byli mágové v každé domácnosti identifikováni a jejich jména, věk a schopnosti zapsány na seznam. Rodičům bylo nakázáno do dvou dnů hlásit jakékoli známky magického nadání u svých dětí, jinak čelili hrozivým pokutám, nebo dokonce uvěznění v Maeru. Byla svolána jednotka strážců s jediným účelem – hlídat ulice Iluvielu a zajišťovat dodržování královských výnosů. Klepali na dveře, rozmlouvali s obyvateli a platili jim za každé tajemství, aby vyslídili jakékoli stopy použití kouzel, které by se před nimi snad někdo pokoušel skrývat.

Zkoušky určující schopnosti už nebyly soukromou záležitostí, ale konaly se v paláci za přítomnosti králových mágů, aby mohly být jejich výsledky řádně zaznamenány. Mágové ovládající umění světa nebo umění pravdy byli do značné míry ignorováni. Lidem

vykazujícím sklony k tajemnu byly na Kericově seznamu připisovány zvláštní značky. Mladý král trval na tom, aby byl seznam veřejný a všichni lidé měli přehled, kdo se mezi nimi pohybuje. Brzy si to začalo vybírat svou daň.

Mágové tajemna byli vždy obávaní, ačkoli k tomu většinou nebyl důvod. Otec mi řekl, že jejich daru málokdo rozumí a lidé se bojí toho, co si neumějí vysvětlit. Když princ Elyan zavraždil svého otce, lidé skončili s přetvářkou, přestali mágy ovládající umění tajemna akceptovat a obrátili se veřejně proti nim. Nezajímalo je, jak by jim jejich dar mohl pomoci, ale jak by ho mohli zneužít proti ostatním.

Nekromanti – utěšující neklidné mrtvé v místech velkých krveprolití – nyní museli znovu a znovu dokazovat, že tytéž mrtvé nesvolávají do armády, která by svrhla krále, a i tak jim to jejich sousedé nevěřili a bojácné pomluvy neustávaly. Stejně tak se odčerpávači – které volali na prokletá místa, aby je zbavili temné magie – ráno budili a zjišťovali, že dveře jejich domů někdo zvenčí zajistil řetězy, aby nemohli ven, ze strachu, že by se v noci díky magii, kterou do sebe natáhli, mohli proměnit v zuřící netvory, kteří se živí masem dobytka, nebo snad i žen a dětí.

Kdo by se potom divil, že rodiče mladých mágů s těmito schopnostmi často panikařili a snažili se dar svých dětí skrýt?

Ba co hůř – v rodinách, kde si to mohli dovolit, se dospělí často pokoušeli nechat schopnosti svých dětí spoutat, když jim zkoušky nedopadly příznivě. Spoutání, jestli jsem tomu dobře rozuměla, bylo nesmírně složité, a pokud se nepovedlo, končilo katastrofou. Několik mladých mágů kvůli tomu zemřelo, ale království po nich netruchlilo.

Lidé, kteří se odmítli podvolit této vlně strachu, nebo se snad nebáli dostatečně horlivě, se dočkali opovržení od bývalých přátel a rozezlených sousedů. To platilo obzvláště pro rodiny přistěhovalců

z bohatého, úrodného jihu a spalujících pouští na východě. Vědělo se, že tyto kraje magii oslavují a mágy chovají ve velké úctě. Což byl další důkaz – jako by byl nějaký potřeba –, že Tira-laen obklopují nebezpečná a necivilizovaná království. Na ulicích se kolem přistěhovalců nesl ustrašený šepot, ukazovalo se na ně prstem a krátce nato jim byl zakázán přístup do obchodů i domácností, kde dřív byli vítáni.

Strach se šířil jako nemoc, pronikal sebemenšími šterbinami nejistoty i do nezapadlejších koutků pochybností, kde se usazoval a nabíral na síle jako hnis, dokonce i u těch nejodolnějších jedinců, a zapouštěl svoje černé, hnijící kořeny po celém Zářícím městě.

Potom se jednoho rána vzbudila rodina z Cyru, jejíž syn vládl schopnostmi mágů boje, a zjistila, že má na dveřích rudě nama-lovaný symbol: zdvojené a propletené písmeno M. Nešlo ho úplně smýt a druhý den tam bylo znovu, ještě temnější.

Když jsem ho viděla poprvé, myslela jsem, že tam někdo namaloval hory, a přemýšlela jsem, proč by měly být hory spojované se strachem z magie. Až mistr Aeneas mi osvětlil, co to doopravdy je: prastarý symbol pro magický oheň, jedno z prvních kouzel.

Ten symbol se začal objevovat na dalších dveřích domácností, kde žili mágové ovládající umění moci i umění pravdy, jako výstra-ha, že se jim nedá věřit, že je třeba se jich bát a spílat jim stejně jako těm, kdo vládli uměním tajemna. A potom se stejné symboly začaly objevovat i na dveřích mágů zvíře, mágů krbu i mágů přírody – těch, kteří nikdy nebyli považováni za hrozbu pro kohokoli. Ten symbol se postupně stal synonymem pro magii, jež se zase stala synonymem pro strach, a za pár měsíců se neklid a obavy rozšířily úplně všude.

S tím, jak se ulice Iluvielu začaly proměňovat, vzduch v našich komnatách jako by ztěžkl a zatuchl a my se pohybovali pomaleji

a mnohem úsporněji. Otec často vedl soukromé rozhovory s lordem Falstonem, Cypriase a strýcem Geordanem a já byla čím dál frustrovanější z nedostatku příležitostí ke třibení svých zbraní, jak by to nazval Cyprias. Občas jsem přistihla matku s otcem, jak na mě tiše hledí a s ustaraným výrazem ve tváři mě pozorují, ale netušila jsem, co chtějí najít.

Trávila jsem veškerý čas studiem a svět mimo Citadelu byl stále temnější a hrozivější.

Potom přišel podzim, mrazivý a zlatý, a s ním i pouť jako poděkování za bohatou sklizeň. S Livií jsme prosily rodiče, aby nám dovolili se jí zúčastnit. Otec příliš nechtěl, ale nakonec ho strýc Geordan přesvědčil, že rodině jen prospěje, když na jedno odpoledne opustí stěny paláce. Když jsme se usadili v kočáře s tlustými vlněnými dekami na klíně a rukama zachumlanýma v králíčích kožešinách, otec se tvářil zasmušile. Jeho výraz se nezměnil, ani když jsme opustili Citadelu. Před námi i za námi jely stráže.

Bylo to moc hezké odpoledne. Všude byli žongléři a fakíři vydechující oheň a tanečníci v pestrobarevných kostýmech a maskách z peří. Kroutili se v nejroztodivnějších pózách a houpali se nám nad hlavami na nekonečně dlouhých hedvábných lanech a já to všechno nasávala s tvářemi růžovými vzrušením a podzimním chladem.

Otec nám koupil masové koláče a maličké kořeněné dortíky s polevou a horký cider a jedli jsme a pili a procházeli mezi stánky, kde trhovci nabízeli své zboží. Livia i já jsme každá dostaly po jedné minci, za kterou jsme si mohly koupit, co jsme chtěly. Livia si koupila překrásný kousek sametu v syté, temně hnědé barvě, který si hodlala s pomocí Alys přišít k rukávům svých zlatých šatů. Já jsem si chtěla koupit dýku s jílcem zdobeným drahými kameny, která mi perfektně padla do malé ruky, ale otec to zakázal, nepochybně ze strachu z matčiny odmítavé reakce, proto

jsem se spokojila s knihou a říkala si, že třeba Cypriase by mohla moje volba potěšit.

Zdálo se, že se otec konečně uklidnil. Cestou zpět do Citadely mu z obličejů zmizely ustarané vrásky a upřímně se smál, když jsem předváděla šašky, co měli na kotnících rolničky a křivili obličejů do šokujících karikatur. Pak jsme ale dojeli k Lower Gildingu. Zepředu jsme uslyšeli křik a hučení davu. Otec zvedl ruku a dvakrát bouchl pěstí do střechy kočáru a pak jsme prudce zastavili.

„Čekejte tady,“ pokynul nám otec a rychle opustil kočár.

Oknem jsme s Livií sledovaly, jak přichází ke skromnému kamennému domu o dvou patrech, před kterým se shromáždila skupina lidí, včetně čtyř strážců v černo-stříbrné livreji a mága v černé róbě lemované stříbrným hedvábím a brokátém.

„Ustupte! Z cesty!“ křičel otec, zatímco se prodíral davem přihlížejících na ulici.

Mág ho poznal, zvedl ruku a strážci se okamžitě zastavili. Mezi nimi jsme uviděly zadržného zmítajícího se chlapce, kterému mohlo být asi třináct let a měl vlasy v barvě srnčí kožešiny. Jeho matka a otec se dohadovali s mágem, zoufale svírali drahý samet na jeho rukávech. Když k nim dorazil můj otec, ztichli a jejich žadonící oči se obrátily k němu.

„Magnusi.“ Mág se mírně uklonil. Mohlo mu být tak padesát, vídala jsem ho v paláci, byl malý a nevýrazný a měl křivý nos.

„Co se tu stalo?“ zeptal se otec, a ačkoli promluvil klidným a vyrovnaným hlasem, velice jasně jsem vnímala napětí v jeho rozložitých ramenou. „Jaký zločin ten chlapec spáchal?“

Za vystrašenými rodiči jsem na dveřích jejich domu viděla prastarý symbol magického ohně namalovaný hrubými tahy štětce.

„Nesplnili registrační povinnost,“ odpověděl mág odměřeně. V ruce držel velkou knihu vázanou v černé kůži s těžkými stříbrnými sponami.

„Je to chyba,“ řekl chlapcův otec. „On není mág, pane. Kdyby byl, okamžitě bychom ho zaregistrovali.“

„Ticho,“ pohotově ho přerušil mág. „Nejdřív obcházíte královny zákony a potom se opovažujete lhát před členem jeho soukromé rady!“

Můj otec zvedl ruku v rukavici. „Dost.“ Podíval se na chlapce, který vyděšeně svíral matčinu ruku. „Mluví pravdu, chlapče? Jsi mág?“

„Ne,“ zašeptal, ale nepodíval se otci do očí. „Nejsem, pane.“

„Víš, proč by královi muži mohli dojít k závěru, že jsi?“

Chlapec zvedl doširoka rozevřené ustrašené oči a zavrtěl hlavou. Hnědé kudrny zavlály kolem popelavě bledého obličeje.

Otec se obrátil ke královi mágovi. „Co ty, Penricku? Kde jsi vzal tu informaci?“

Penrick defenzivně přešlápl a přimhouřil kruté oči. „Od společlivého zdroje, který si nepřeje být jmenován.“

„Kdo ho obvinil?“ zakřičel chlapcův otec s tváří zkřivenou strachem a zlostí. Rozhlížel se po davu lidí, který od chvíle, kdy náš kočár zastavil, ještě zhoustl. Obličeje, které mu pohled opětovaly, vyjadřovaly sympatie; ti lidé byli bezpochyby přátelé, sousedé. Ale byli to i královi poddaní a měli strach. Oči zoufalého otce našly muže, který postával ve dveřích domu naproti přes ulici. V tu chvíli se jeho obličej zkroutil a změnil v něco, co jsem nepoznávala, protože jsem ve svém útlém věku zatím skutečnou nenávisť ještě neviděla.

„Halfrethe, ty parchante!“ Ubohý otec vyrazil vpřed.

Palácoví strážci ho rychle chytili za paže a stáhli zpět, i když s nimi ze všech sil bojoval a pokřikoval sprosté nadávky po muži ve dveřích, jenž ustoupil zpět do stínu. V jeho bledé tváři byl vidět vzdor. Chlapcova matka se rozplakala a pevně syna sevřela.

„Tak už dost!“ zařval Penrick na chlapcova otce. „Ovládejte se, pane, nebo skončíte v Maeru!“

Chlapcův otec sebou přestal zmítat, ale obličej měl pořád zkřivený vzteky. „Kolik ti zaplatili, Halfrethe?“ křičel. „Jaká byla cena za jeho život? Za nás?“

Muž neodpověděl, ale zíral na svého souseďa, možná kdysi přítele, se zarputilým výrazem v zažloutlých očích.

Penrick znechuceně zafuněl. „Tohle můžeme vyřešit jen jediným způsobem,“ zavrčel. „Podej mi ruku, chlapče.“

Já jsem v kočáře pevně sevřela Liviinu dlaň. „Co mu udělají?“ zašeptala jsem.

Chlapce odvedli pryč od vzlykající matky a přivedli ho před Penricka. Hrubě mu vyhrnuli rukáv, aby byla vidět kůže na paži. Chlapcův otec přešel ke své ženě a objal ji, aby ji uklidnil, a oba bezmocně sledovali, jak Penrick pokládá na chlapce ruku. Dlouho to vypadalo, že se nestane vůbec nic, a že je to přesně tak, jak říkal chlapcův otec: vůbec to nebyl mág a všechna obvinění proti němu byla nepodložená.

A potom začala chlapcova kůže zářit. Pod Penrickovou dlaní se objevilo stříbřité světlo a chlapec sebou začal trhat, lapat po dechu a otvíral a zavíral pusku jako ryba na suchu.

„Přestaňte!“ kvílel chlapec, který se marně snažil uniknout ze sevření. „To bolí!“

Penrick chlapce vztekle srazil na zem. Jeho paže teď celá zářila a pod kůží vířily a kroužily paprsky světla. Po tvářích mu stékaly slzy bolesti a hrůzy. Až za mnoho let jsem měla pochopit, co jsem v tu chvíli vlastně viděla, ale už tehdy a přímo na tom místě jsem věděla, že chlapec a jeho rodiče lhali. Byl mág a jeho rodiče zrádci koruny.

Livia vedle mě vrtěla hlavou. „Neměly bychom se dívat,“ říkala. „Neměly bychom se na to dívat.“

Ignorovala jsem ji a tiskla obličej na sklo.

„Lhali jste.“ Penrick se obrátil na chlapcovy rodiče. „Jakým mágem to dítě je? Jaká je jeho schopnost?“

Otec s matkou si vyměnili pohled plný strachu, zoufalství, rezignace a potom otec šeptem odpověděl: „Mág krve.“

Jeho žena si skryla tvář do dlaní a hlasitě se rozplakala.

„Penricku,“ pronesl otec tiše.

Pokud králův mág otce slyšel, nedal to nijak najevo. Zato pořád zíral na chlapce a v očích měl něco, co by se dalo popsat jako zuřivý hlad, jako záblesk triumfu. Sehnul se a zvedl vyděšeného chlapce na nohy. „Půjde s námi do Citadely.“

„A jeho rodiče?“ zeptal se jeden ze strážců.

„Penricku,“ zkusil to otec znovu.

„Do Maeru s nimi,“ odpověděl mág. Když to říkal, nevěnoval rodičům chlapce jediný pohled. Nedíval se ani na strážce. Pořád upřeně sledoval svého mladého zajatce. „A prohledejte dům. Kdoví, co tam schovávají?“

Jeden ze strážců udělal krok směrem k chlapcově matce, aby ji zajal, ale v tu chvíli se chlapec vytrhl z Penrickova sevření tak prudce, že Penrick ztratil rovnováhu a upadl. Chlapec napřáhl ruce před sebe, ozval se syrový hrdelní ryk a z dlaní mu vyšlehly plameny, které se ve zlověstných spirálách nemilosrdně valily na strážce. Chlapec nebyl trénovaný, ale jeho vztek a zoufalství mu dodaly sílu. Strážce klopýtal dozadu a křičel bolestí, když ho oheň pohltil.

Chlapcova matka padla na kolena a křičela: „Přestaň! Janusi, přestaň!“

Chlapcův otec vyrazil dopředu, chytil ženu pevně za ramena a přitáhl si ji k sobě, když vtom chlapec, Janus, obrátil oheň proti druhému strážci.

Penrick se zatím dokázal vyškrábat zpátky na nohy, mávl rukou a oheň, který pohltil oba strážce, během zlomku vteřiny zaprskal a zmizel.

„To bylo mimořádně hloupé,“ zasyčel Penrick na mladého mága. Jeho ruka opět rozčíslna vzduch a chlapec odletěl dozadu – jeho tělo, které se ještě před chvílí zdálo být plné síly, se zhroutilo na zem jako hadrová panenka. „Seberte ho.“

Strážci měli livreje sežehnuté na popel, ale jinak byli navzdory ohnivému představení nezranění. Zvedli bezvládné chlapcovo tělo a vláčeli ho pryč.

Po tvářích jeho matky se kutálely slzy a v němém výkřiku hrůzy otevřela ústa. Její syn mezitím zmizel v Penrickově kočáru. Jeho otec stál nehybně jako skála. V obličejí pozbyl veškerého výrazu, díval se kamsi do prázdna, jako by ho zármutek a strach zavedly někam úplně jinam. Za svůj krátký život jsem mnoho zoufalství neviděla, s výjimkou vypovězení prince Elyana, kdy královna Alenda ronila slzy za závojem. Z rodičů toho chlapce ale vyzařoval úplně jiný druh zoufalství. Vycházel z hloubi jejich duší, ve vlnách, zcela ryzí.

Moje sestra schovala tvář do sametových závěsů, ale já nechtěla. Dívala jsem se, jak vojáci násilím zvedli matku i otce na nohy. Matka přestala vzlykat, ale tiché slzy stále stékaly vráskami v jejím ztrhaném obličejí. Oba vypadali, jako by za pár chvil zestárli o celé roky. Když k nim přišel strážce s pouty a svázal jim ruce, nebránili se a otupěle se nechali odvést pryč.

Kočár, ve kterém byl jejich syn, se dal do pohybu a já se dívala, jak mizí směrem k Citadele, kde ho čeká nový život.

Jakmile jsme vkročily do našich komnat, matka nás obě chytila do náruče a držela nás tak dlouho, až jsme se začaly kroutit a stěžovat si. Určitě ji velmi dobře informovali o tom, čeho jsme se staly cestou z poutě svědky. Jen co konečně povolila sevření, přidržela si nás obě na délku paže a zírala na nás, jako by si chtěla vrýt naše obličejí do paměti. Její úsměv měl být uklidňující a Livia

to tak možná cítila, ale když se matka podívala na mě, zdálo se mi, že má v očích smutek.

Zavolala na Alys, aby přivedla mága, který ohřeje vodu v měděné vaně v naší koupelně, stáhla z nás šaty a drhla nás, dokud nám nezrůžověla kůže. Obě jsme voněly levandulí. Přinesla nám noční košile, navlékla nás do nich a potom nás uložila do postelí a sfoukla svíčky.

Nějakou dobu jsem ležela bez hnutí a zírala na zlaté hvězdy na stropě. Čekala jsem, až za dveřmi uslyším otcův hlas.

Čekala jsem dlouho.

Málem mě přemohl spánek, když vtom jsem konečně zaslechla vzdálené mužské hlasy. Posadila jsem se na posteli, úplně probuzená a připravená. Vplížila jsem se do chodby a dávala pozor, abych při pohybu nedělala žádný hluk, krčila jsem se u zdi, aby nebyl vidět můj stín. Potom jsem vykoukla zpoza rohu do velké sálu a uviděla muže skloněného nad krbem, jak rozhrabuje žhnoucí uhlíky, dokud poleno nad nimi nevzplálo jasným plamenem. Postavil se, sevřel ruce za zády a já ho hned poznala.

„Cypriasi!“ zašeptala jsem.

Když se ke mně obrátil, měl v očích upřímné překvapení. Zamrkal do tmy a teprve pak mě uviděl. Svým způsobem mě uspokojilo, že jsem dokázala překvapit špiona svého otce. „Briony,“ řekl s viditelnou úlevou. „Dobrá večer.“

„Dobrá večer. Přišel jsi za otcem?“

„Ano. Ale odvolali ho pryč, tak tu na něj čekám.“

Vešla jsem do pokoje. „Kam ho odvolali?“

„Ke králi, řekl bych. Nechceš se posadit?“

Zbožňovala jsem, jak se mnou mluvil, jako bych nebyla devítiletá holka, co už má dávno spát, ale spíš společnice, kamarádka. Ukázal k pohovce a já se poslušně posadila a bosé nohy schovala do záhybů noční košile. Sedl si naproti mně s pohárem vína v ruce.

„Cypriasi,“ zarískovala jsem, „řekl ti otec, co se dnes stalo? O tom chlapci se zářící kůží?“

„Ano, řekl mi to.“

„A kvůli tomu ho odvolali ke králi tak pozdě?“

„Obávám se, že ano.“

„Bylo to strašné,“ zašeptala jsem a navzdory teplu z krbu jsem se otřásla. „Co s ním teď bude?“

Cyprias se dlouze a zhluboka napil vína z číše. „Nejsem si úplně jistý,“ řekl nakonec. „Jeho schopnost je mimořádně vzácná a nesmírně nebezpečná. Kerici ho bude chtít mít pod dohledem, takže tu nejspíš zůstane a budou ho školit samotní Kerici mágové, dokud nebude koruně k užítku.“

„A když nebude?“

Jeho odpověď visela v tichu mezi námi.

„Proč ho rodiče nezaregistrovali, jak nařizuje zákon?“

„Řekl bych, že si mysleli, že ho tím chrání. Pravda je taková, že jeho osud byl zpečetěn ve chvíli, kdy skončila jeho zkouška.“

Zamračila jsem se. „Co přesně je mág krve?“

„Mágové krve jsou zástupci nejvzácnějšího druhu magie, jaký existuje,“ odpověděl Cyprias. „A proto o nich přirozeně víme jen velmi málo. V celé dlouhé historii Tiralaenu se objevila jen hrstka mágů krve.“

„Jeden z mágů, kteří postavili Asperfell, byl mág krve,“ řekla jsem, když jsem si z ničeho nic vzpomněla, co jsem četla v jedné z knih mistra Aenease.

„Je to tak.“ Cyprias se na mě mírně usmál. „Sbíráš vědomosti, jak vidím. Mágové krve používají svou moc k tomu, aby ovládali lidi, kterým proudí kouzelná moc v žilách, a dokonce mohou odčerpávat magickou krev a používat ji v kouzlech a lektvarech. Nebo se to alespoň říká.“

„To je děsivé.“

„To opravdu je,“ přikývl Cyprias. „Určitě chápeš, proč by ten chlapec mohl mít pro Kerica vysokou cenu. Velmi šikovný mág krve by mohl vymyslet kouzlo, kterým by vykuchal nepřátele nebo porazil celé armády, kdyby byl dost silný. Je lepší mít ho za spojence než nepřítele.“

„A co když se nebude chtít stát spojencem?“

Cyprias jemně prohlásil: „Nedají mu moc na vybranou.“

Představila jsem si toho chlapce, osamělého a vyděšeného někde v obrovské Citadele, určitě se mu stýská po rodičích, není si jistý vlastním osudem, a to všechno proto, že se narodil s magií v krvi. S magií, o kterou nežádal a kterou možná ani nechtěl.

Cyprias dopil víno a postavil se. „Už je pozdě, Briony, a tvůj otec se možná ještě dlouho nevrátí. Nejspíš je načase, abychom šli oba spát.“

Poslušně jsem vstala. Cyprias se přede mnou uklonil. Už jsem se chystala v odpovědi vyseknout pukrle, ale v polovině pohybu jsem si to rozmyslela a uklonila se stejně jako on, za což mě odměnil pobaveným úsměvem. Potom jsem se vrátila do chodby, odkud jsem přišla.

Na rohu jsem zaváhala a obrátila se zpátky. Cyprias se vrátil ke své hlídce u krbu zády ke mně a zdálo se mi, že se hrbí víc než předtím. „Kdysi jsem chtěla být mágem,“ řekla jsem potichu. „Teď už ne.“